

Jež in veverica

Nekoč je živel jež in ta jež se je zagledal v veverico. Tako mu je bila všeč! Tako rad bi jo dobil za ženo! Nosil ji je jabolka, hruške in orehe, vse ji je nosil, kar je našel dobrega.

In tako je veverica nekega dne rekla: „No, prav, te pa vzamem za moža! A glej, da boš dober! Tako kot doslej. Obljubiš, da boš?“

„Bom, bom!“ je rekel jež – in sta takoj naredila svatbo.

Po svatbi je veverica hotela nazaj na smreko. „Tam je najlepše,“ je rekla, „boš videl, da ti bo všeč!“

Splezala sta v duplino, a komaj sta dobro sedla, že je veverica začela: „Av! Kako bodeš! Umakni se malo!“

In jež se je umaknil.

„Av! Kako bodeš! Pojdi, no, stran!“

In se je še bolj umaknil.

„Av, av, av! Že spet si me zbedel! Povsod te je polno bodic! Pojdi že stran!“

Jež se je umikal, umikal, umikal – dokler ni padel na tla. Tako ga je bolelo, da ni hotel več nazaj na drevo. Kar na tleh je ostal, veverice pa po tistem ni več maral.

Naj bo, kjer hoče, si je mislil in se je raje oženil z ježevko. Imela sta veliko otrok in naučila sta jih marsikaj, le plezanja ne.

